

Wrocław, 18. 05. 2025 r.

Podstawowe dane osobowe recenzenta:

prof. dr hab. Urszula Marciniak-Mazur

Dziedzina: sztuki muzyczne, dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

RECENZJA

Zlecniodawca recenzji

Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, pismo z dnia 25.02.2025 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 20.07.2018 roku Prawo o szkolnictwie i nauce (t. j. Dz.U. z 2003 r. poz. 742z póź.zm.).

Dotyczy

Powołania przez Radę Doskonałości Naukowej mej osoby jako recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym **dr. Donata Krzysztofa Zamiary**, prowadzonym przez Radę Dyscypliny Artystycznej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie.

Do zlecenia dołączona została dokumentacja w formie elektronicznej (link) zawierająca:

- pismo Rady Dyscypliny Artystycznej z dnia 25.02.2025r., informujące o powołaniu mojej osoby na funkcję recenzenta w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Donatowi Krzysztofowi Zamiarze,
- wniosek Donata K. Zamiary z dnia 04.08.2024 roku o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk w dyscyplinie sztuki muzyczne,
- dane wnioskodawcy,
- kopię dyplomu uzyskania stopnia doktora sztuk muzycznych przez wnioskodawcę,
- autoreferat w języku polskim,

- wykaz osiągnięć naukowych i artystycznych,
- płytę CD pt.; „*3 Pieces form the Last Century for the Double Bass Solo*” wskazaną jako osiągnięcie artystyczne przez Habilitanta,
- dokumentację dorobku,
- wykaz wybranych plakatów, dyplomów i folderów świadczących o aktywności zawodowej Habilitanta w latach 2007-2024.

Podstawowe dane o kandydacie

Wykształcenie i zatrudnienie

Dr Donat Krzysztof Zamiara w roku 2003 uzyskał tytuł magistra sztuki, a następnie w roku 2018 stopień doktora sztuk muzycznych w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu.

Tytuł rozprawy doktorskiej: *Kontrabas barytonowy. Możliwości brzmieniowe i techniczne instrumentu na przykładzie Koncertu na kontrabas i orkiestrę op. 26 Stefana Bolesława Poradowskiego oraz Koncertu na kontrabas i orkiestrę op.12 Tadeusza Zygfryda Kasserna.*

Dr Donat Krzysztof Zamiara współpracuje z kilkoma placówkami artystycznymi i naukowymi:

- Teatr Wielki im. St. Moniuszki w Poznaniu (2002 – nadal),
- Zespół Szkół Muzycznych w Poznaniu (2005 – nadal),
- Zespół Państwowych Szkół Muzycznych w Gnieźnie (2018 – nadal),
- Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu (2013 – nadal),
- Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie (2019 – nadal).

Ocena wybranego osiągnięcia habilitacyjnego

Wybrane osiągnięcie artystyczne, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.) to płyta CD pod tytułem „*3 Pieces form the Last Century for the Double Bass Solo*”, nagrana w 2023 roku.

Płyta zawiera trzy dzieła na kontrabas solo

1. Hans Fryba – Suita w dawnym stylu.
2. Mieczysław Wajnberg – Sonata na kontrabas solo op. 108.
3. Teppo Hauta-aho – Kadenza.

Od pierwszych dźwięków *Suity w starym stylu* Hansa Fryby szerokie pasmo dźwięku kontrabasu, mocny ton i bardzo klarowna intonacja stają się wizytówką Artysty.

Początkowe bardzo dobre wrażenie solistycznego, pełnego brzmienia oraz swobody technicznej wykonawcy, wraz z kolejnymi częściami ustępuje. Natężenie dźwięku jednakowo mocne, wręcz nachalne, niezależnie od charakteru poszczególnych tańców staje się męczące. Wrażenie gry siłowej, brak różnic dynamicznych i barwowych, mało lekkości i stylizowanej taneczności sprawia, że cała *Suita* brzmi jednakowo, monotonna i nieco szkolnie.

Z pewnością od strony warsztatowej – instrumentalnej, Habilitantant rzetelnie odczytał tekst nutowy, ale już dynamika została zawężona do *mf* i *f*, bez zastosowania wolumenu dźwięku o mniejszym natężeniu, co spowodowało niekorzystnie wrażenie braku wrażliwości na niuanse barwowe i kolorystyczne. Czytając słowa Pana Donata Zamiary w autoreferacie „Jest to świetna okazja, aby wykazać się muzykalnością, wyczuciem piękna i frazy oraz przedstawieniem słuchaczowi szeregu niuansów zawartych w wybranych przeze mnie kompozycjach”, oczekiwałam finezji dźwiękowej, wyrazistej artykulacji oraz przemyślanej, świadomej kreacji artystycznej.

Niestety w mojej opinii zamiar Autora nie został zrealizowany.

Kolejny utwór z nagrania przedstawionego do recenzji, to *Sonata na kontrabas solo* op.108 Mieczysława Wajnerberga, sześcioczęściowe dzieło nawiązujące budową do formy suity.

Każda z części oznaczona została przez kompozytora tempami, które mogą być wskazówkami i sugestiami charakteru, stylu i języka muzycznego, przy jednoczesnej możliwości subiektywnej wypowiedzi artystycznej wykonawcy.

Zróznicowany charakter, kontrastujące tempa, ekstremalne różnice dynamiczne od *fortissimo* do *pianissimo*, artykulacja wyostrzona od *marcato*, *spiccato* po długie kantyleny *legato*, *pizzicata* w dynamice *sfff*, flażolety, niuanse brzmieniowe i barwowe, sekwencje rytmiczne podkreślają wyrazisty charakter każdej części. Wszystkie te środki wyrazowe i techniczne, które kompozytor zawarł w partyturze mają służyć wykonawcy do przekazania emocji i wizji własnej interpretacji.

Zaprezentowane przez Pana Donata Zamiarę wykonanie, od strony technicznej jest właściwe. Jednak w mojej opinii, podobnie jak w *Suicie* Hansa Fryby, Artysta nie wnosi do odczytanego i wykonanego tekstu muzycznego żadnego pierwiastka odkrywczego, nie wychodzi ponad poprawność, a cała *Sonata* sprawia wrażenie nieprzemyślanej i bez indywidualnego charakteru. Duży, prosty ton powoduje, że rozpiętość dynamiczna zamyka się w dynamice

mezzoforte – fortissimo, a szeroka, ciężka artykulacja odbiera finezję i wirtuozerię, którą naszpikowana jest *Sonata*. Zdecydowanie brakuje niuansów barwowych, dynamicznych i artykulacyjnych, a przede wszystkim pomysłu interpretacyjnego, tak jakby wykonawca nie miał odwagi na szczerą wypowiedź artystyczną, a jedynie na wykonanie czysto odtwórcze.

Operowanie przez Habilitanta swobodną techniką instrumentalną, biegłością, dobrą intonacją i dużym wolumenem dźwięku, moim zdaniem mogłoby zostać pełniej wykorzystane do przekazania emocji i wrażliwości, aby stworzyć przekonującą, czy wręcz porywającą interpretację, pozwalającą wyjść wykonawcy poza tylko poprawne odczytanie tekstu.

Bogactwo emocjonalne zawarte przez Mieczysława Wajnberga w *Sonacie na kontrabas solo* w mojej opinii jest istotniejsze i cenniejsze do przekazania niż tylko poprawność techniczna. Dlatego też interpretacja Pana Donata Zamiary nie przekonuje mnie.

Ostatni utwór przedstawiony do oceny recenzentów to dzieło fińskiego kompozytora Teppo Hauta-aho pod tytułem *Kadenza na kontrabas solo*. W tym miejscu z satysfakcją mogę stwierdzić, że Kandydat nie zawiódł moich oczekiwań. Artysta, przez umiejętne i konsekwentne budowanie napięcia, zróżnicowanie barw i dynamiki, swobodę w pokonywaniu technicznych trudności dzieła, operowanie czasem i muzycznymi oddechami, czytelne prowadzenie narracji, pozwala podążać za wizją interpretacji. Sprawia to, że z przyjemnością wysłuchałam ostatniego utworu przedstawionego na nagraniu.

Ocena autoreferatu

Autoreferat, który przedstawił Pan Donat Zamiara liczy 16 stron. Habilitant zamieścił kolejno: opis wybranego osiągnięcia artystycznego, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.). w postaci płyty CD pod tytułem „3 Pieces from the Last Century for the Double Bass Solo”, działalność artystyczną, naukową, organizacyjną oraz osiągnięcia pedagogiczne.

Autoreferat Pana Donata Zamiary czytałam wielokrotnie, próbując zrozumieć intencje Autora, znaleźć pogłębioną refleksję na temat zaprezentowanych utworów, zamysłu i celu dla którego dokonał takiego właśnie wyboru. Niestety, Autor bardzo powierzchownie potraktował temat w swoim autoreferacie. Wypowiedź uzasadniająca wybór zamieszczonych na płycie utworów, które Artysta uznał jako najwybitniejsze, pozwalające najpełniej ukazać możliwości kontrabasu solo oraz zaprezentować swoje umiejętności instrumentalne oraz osobowość artystyczną, jest bardzo ogólna, żeby nie powiedzieć płytka.

Pierwszy z omawianych utworów to napisana w połowie XX wieku *Suita w dawnym stylu* Hansa Fryby. Czytając słowa Habilitanta zawarte w autoreferacie (...) „kompozycje zawarte na płycie, niosą dla mnie ogromy ładunek emocjonalny” (...), oczekiwałam wnikliwej analizy wieloczęściowego dzieła, nawiązującego do jakże mi bliskich *Suit na wiolonczelę solo* Jana Sebastiana Bacha. Niestety, Autor ograniczył swoją merytoryczną analizę do stwierdzenia, że Hans Fryba nawiązał w *Suicie w dawnym stylu* na kontrabas, do układu części V i VI Suty wiolonczelowej Bacha oraz do stwierdzenia, że nie zachował jednej tonacji w całym utworze jak to czynił Bach we wszystkich Suitach na wiolonczelę solo. Zdaniem autora jest to celowy zabieg, który ma podkreślić możliwości sonorystyczne kontrabasu, jednak nie uzasadnia tego twierdzenia żadnym merytorycznym argumentem.

Krótkie odniesienie się do zróżnicowanych poglądów innych artystów wykonujących *Suitę*, dotyczących wyboru między wykonawstwem historycznym a korzystaniem z dostępnych, współczesnych środków wykonawczych, zaowocowało stwierdzeniem, że poszukując formy wypowiedzi artystycznej, Habilitant wybrał eklektyzm stylistyczny. Uważam, że przy braku uzasadnienia wyboru takie stwierdzenie jest uchylaniem się od podejmowania własnych decyzji i podjęcia się trudu pochylenia się nad osobistą propozycją interpretacji, która jest tak ważna we współtworzeniu dzieła artystycznego podczas jego wykonania.

Opis *Suty* i pracy nad przygotowaniem utworu do nagrania, nie ma żadnych cech analitycznych czy badawczych, jest bardzo skąpą i dość chaotyczną wypowiedzią, w której trudno odnaleźć odpowiedź, jaki cel przyświecał Panu Donatowi Zamiarze i czy ten cel udało mu się zrealizować.

Czytając opis kolejnego zarejestrowanego na płycie utworu - *Sonaty na kontrabas solo* op.108 Mieczysława Wajnerberga, mam podobne wrażenie uogólnienia i skupienia się na zupełnie niemerytorycznych aspektach.

Ta wspinała i poruszająca kompozycja złożona z sześciu zróżnicowanych części, wymaga od wykonawcy solidnej merytorycznej analizy, odniesienia się do stylu, specyficznego dla Wajnerberga języka kompozytorskiego oraz szerszego nawiązania do wątków wielokulturowości tak charakterystycznej dla twórczości kompozytora. Pan Donat Zamiara w pierwszych akapitach autoreferatu deklaruje zainteresowanie historią. Jednak czytając słowa Habilitanta na temat prezentowanego utworu Wajnerberga, mam poczucie, że Autor podejmując się pracy nad *Sonatą* i nagraniem dzieła pominął skomplikowaną historię życia kompozytora, która miała znaczący wpływ na jego twórczość. Trudno uznać za pogłębioną analizę utworu,

krótkie stwierdzenie, że części II i VI dają możliwość zaprezentowania biegłości, zaś części I i V śpiewnej kantyleny. Część IV zdefiniowana została przez Habilitanta słowami „Dla mnie szczególnie przewrotny jest charakter części IV. Z jednej strony utrzymuje ona charakter scherzando, ale ja odbieram to jako śmiech przez łzy”.

Pan Donat Zamiara w opisie *Sonaty* op.108 M. Wajnberga, dokonuje porównania jej z *Suitą* Hansa Fryby słowami: „Dla mnie jednak interesujące jest też to, że Suitę w Dawnym Stylu od opisywanej kompozycji Mieczysława Weinberga dzieli zaledwie około 20 lat. Natomiast, w moim odbiorze, są to utwory, które są odległe od siebie o kilka epok.” Szkoda, że jedynym dowodem na tę tezę jest zwrócenie uwagi na trudności i niewygodę aplikaturowe, z którymi Habilitant musiał się zmierzyć podczas pracy nad *Sonatą*. Według Kandydata przyczyna tych trudności tkwi w nieznanomości specyfiki instrumentu przez Wajnberga, który nie był kontrabasistą, natomiast *Suita* H. Fryby, skomponowana przez kontrabasistę, jak to ujął Pan Donat Zamiara, jest „pod palcami”.

Z przykrością stwierdzam, że nie odnalazłam w wypowiedzi Autora dotyczącej *Sonaty na kontrabas solo* op.108 Mieczysława Wajnberga żadnych odkrywczych wniosków, które potwierdziłyby zrozumienie dzieła i świadome odczytanie intencji kompozytora.

Ostatni przedstawiony przez Pana Donata Zamiarę i opatrzony komentarzem w autoreferacie utwór to Kadenza Teppo Hauta-aho. Miłym zaskoczeniem jest bardzo oszczędne, ale czytelne i logiczne podsumowanie najważniejszych elementów dzieła i środków wykonawczych, na które Autor zwraca uwagę w omówieniu swojej pracy nad Kadenzą. Być może kompozycja Teppo Haut'y-aho, jest dziełem, którego zapis, język kompozytorski i rodzaje ekspresji są najbliższe Panu Donatowi Zamiarze.

Z trzech przedstawionych do recenzji nagranych na płycie utworów i autorskich refleksji na ich temat w autoreferacie, w mojej opinii, jedynie Kadenza Teppo Hauta-aho nie powoduje rozdzwisku między opisanymi założeniami a realizacją artystyczną.

Z recenzenckiego obowiązku, krytycznie odniosłam się do refleksji, a raczej ich braku w omówieniu przez Habilitanta *Suity w dawnym stylu* Hansa Fryby oraz *Sonaty na kontrabas solo* op. 108 Mieczysława Wajnberga. Mimo pozytywnego wrażenia dotyczącego wykonania i krótkiego omówienia dzieła Teppo Hauta-aho, niepokoi mnie jako recenzenta, unikanie przez Pana Donata Zamiarę pogłębionej refleksji i dążenia do naukowej analizy.

W tym miejscu załączę cytaty z autoreferatu „Zaryzykowałbym stwierdzenie,

że wykonywanie Kadenzy jest bardzo prostą czynnością. Podążając za zapisem nutowym, czy wręcz traktując go jako bardzo dokładny projekt, powstanie nam konstrukcja muzyczna, która będzie idealna. Całość utworu jest tak dokładnie przygotowana, że używając ponownie mowy potocznej: nie ma co poprawiać.”

Cenne doświadczenia muzyka orkiestrowego oraz intuicja i odczucia, tak ważne w wykonawstwie, nie mogą być jedynymi argumentami w rozważaniach o kreowaniu muzyki, bez pogłębionego wniknięcia we wszystkie aspekty analizowanego dzieła muzycznego.

Od ubiegającego się o naukowy stopień doktora habilitowanego Kandydata, oczekuję nie tylko kierowania się intuicją i wrażeniami w trakcie pracy nad utworem, ale pogłębionej analizy i badawczego podejścia do pracy zarówno artystycznej jak i naukowej.

Ocena działalności artystycznej

Z przykrością muszę stwierdzić, że przedstawiona dokumentacja jest bardzo niestaranna i nieuporządkowana, a wrażenie przypadkowości w opisach i załącznikach sprawia, że trudno jest wyłuskać istotne dla sporządzenia recenzji dane.

Informacje zawarte w poszczególnych punktach tego dokumentu nie uwzględniają wskazówek zawartych w wytycznych o tym, że Habilitant w procesie kompletowania dokumentacji habilitacyjnej powinien przedstawić dokumenty z podziałem na okres przed uzyskaniem stopnia doktora oraz pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego.

Pan Donat Zamiara prowadzi działalność artystyczną zarówno jako muzyk kameralno-orkiestrowy jak również solista.

Domeną działalności artystycznej Habilitanta jest obszar muzyki orkiestrowej - operowej. Setki spektakli operowych i baletowych, w których współuczestniczył dr Donat Zamiara, w tym około 100 premier, to dorobek 20 lat pracy jako solista i kierownik grupy kontrabasów Orkiestry Teatru Wielkiego im. St. Moniuszki w Poznaniu.

Jak pisze Kandydat w autoreferacie, praca nad własnym rozwojem artystycznym, nie może zamykać się tylko w jednym obszarze „Z jednej strony kontrabas i muzycy na nim grający stanowią niezastąpioną podstawę w każdym większym zespole, realizującym muzykę zarówno kameralną jak i operowo-symfoniczną. Jednak to repertuar solowy pozwala nam na wszechstronną prezentację naszego instrumentu i umiejętności związanych z grą na nim”. Solowa działalność Pana Donata wymieniona w załączniku *Wykaz osiągnięć naukowych lub artystycznych*, obejmuje **lata 2007- 2024** i zawiera **20 koncertów solowych i kameralnych**.

Większość z nich została wykonana w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu i w Teatrze Wielkim im. St. Moniuszki w Poznaniu, ale wymienione zostały również koncerty takie jak: Bass 2014 The European Bass Convention - Almere, Biarritz International Bass Academy - Biarritz, „Wrocławskie Spotkania Muzyczne”, Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, Hommage Beethoven - Koncert Muzyki Kameralnej – nagranie, Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, 11 Polskie Spotkania Kontrabasowe w Mielcu, czy I Ogólnopolski Konkurs Kontrabasowy im. B. Nancki w Bielsku Białej.

Niestety, Habilitant nie zamieścił w przedłożonej dokumentacji programów wykonanych na wymienionych koncertach. Trudno jest więc się odnieść do obszaru wykonawstwa i programu solowego, jaki Artysta ma w swoim repertuarze. Załącznik do dokumentacji *Wykaz wybranych plakatów*, zawiera głównie zaświadczenia o prowadzonych przez Kandydata warsztatach metodycznych, pracach w jury, pracach organizacyjnych, dyplomy za przygotowanie uczniów do konkursów oraz strony tytułowe wydarzeń koncertowych, w których dr Donat Zamiara brał udział, jednak tylko na trzech widnieje nazwisko Artysty, a na dwóch program koncertów. Załącznik *Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny*, również nie jest wystarczającym źródłem informacji dla recenzenta o dorobku artystycznym Habilitanta.

Wszystkie wydarzenia zostały ujęte w jednym wspólnym podpunkcie i są podsumowaniem 17 lat artystycznej aktywności Kandydata z wyłączeniem działalności zawodowej związanej z Teatrem Wielkim w Poznaniu. Niestety, nie można określić jako znaczącego dorobku artystycznego 20 koncertów na przestrzeni 17 lat, z czego znaczna część wykonana została przed uzyskaniem stopnia doktora w 2018 roku. Nie można uznać za znaczące powiększenie dorobku artystycznego koncertów wykazanych po doktoracie.

Przedłożona do oceny recenzentów dokumentacja działalności artystycznej, moim zdaniem nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny, którą reprezentuje Kandydat do stopnia doktora habilitowanego.

Ocena działalność naukowej

Wykaz wystąpień na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych Pana dr. Donata Zamiary, zawiera dwie pozycje, które potwierdzają, że działalność naukową Kandydat prowadził tylko w jednej uczelni polskiej, czyli mojej macierzystej Akademii Muzycznej we Wrocławiu:

1. Sympozjum „Problemy nauczania w grze na instrumentach dętych i strunowych w szkołach muzycznych I i II stopnia” zorganizowane przez Akademię Muzyczną im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, 2017
2. Sesja Naukowa „Wrocławskie Spotkania Muzyczne”, Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, 2019.

Należy zaznaczyć, że po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitant wykazuje tylko jedną aktywność na polu naukowym, udział w sesji naukowej, bez podania w jakim charakterze.

Niestety, w załączonej dokumentacji Kandydat nie zamieścił tematów wygłoszonych wykładów, nie ma również informacji o zasięgu wydarzeń. Nie można więc stwierdzić zgodnie z wytycznymi: *Wykaz wystąpień na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych lub artystycznych, z wyszczególnieniem przedstawionych wykładów na zaproszenie i wykładów plenarnych*, czy Habilitant spełnia wymagania dotyczące dokumentacji habilitacyjnej.

Analizując załącznik *Wykaz wybranych plakatów*, można w nim odnaleźć wykłady o tematyce metodycznej, które Habilitant wygłosił podczas prowadzenia kursów mistrzowskich i warsztatów w szkołach muzycznych I i II stopnia, a których nie ujął w autoreferacie ani w załączniku: *Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny*.

Podsumowując, aktywność naukowa Kandydata ubiegającego się o stopień naukowy doktora habilitowanego jest zdecydowanie zbyt uboga lub niestarannie udokumentowana, zatem nie stanowi w mojej opinii argumentu przemawiającego za uznaniem jej za istotną.

Ocena działalność organizacyjnej

W dokumentacji odnaleźć można trzy konferencje naukowe organizowane przez doktora Donata Zamiarę na swojej macierzystej uczelni w Akademii Muzycznej w Poznaniu:

1. Konferencja naukowa z cyklu *Musica Archi*, pt. "Historia francuskiej szkoły kontrabasowej", Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu, 12-14.04.2014 roku. – organizator.
2. Konferencja naukowa z cyklu *Musica Archi*, pt. „Transkrypcja utworów skrzypcowych i wiolonczelowych na kontrabas”, Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu, 16-18.06.2016 roku – organizator.
3. Konferencja naukowa z cyklu *Musica Archi*, Akademia Muzyczna im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu, 14-16.12.2018 roku. – organizator.

W autoreferacie Pan Donat Zamiara w punkcie: *Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę*, zamieszcza zarówno występy jako solista, jak i swoje aktywności jako wykładowca i organizator kursów głównie w szkołach muzycznych I i II stopnia oraz juror konkursów. Na tych polach działalność Habilitanta jest bardzo aktywna. W autoreferacie wymienionych zostało około 60 kursów i konkursów, przy których Kandydat pracował jako juror, wykładowca i organizator.

Szkoda, że Autor nawet słowem komentarza czy refleksji nie opisał znaczącej i bogatej aktywności zawodowej oraz znaczenia tych aktywności dla niego jako artysty i pracownika naukowego, który aplikując do stopnia doktora habilitowanego i świadomie prowadzi działalność artystyczną, naukową oraz popularyzatorską i pedagogiczną.

Ocena działalności dydaktycznej

Sporo miejsca w autoreferacie Habilitant poświęca na przedstawienie osiągnięć dydaktycznych. Biorąc pod uwagę, że kontrabas nie jest tak popularnym jak skrzypce czy fortepian instrumentem w wyborze uczniów szkół muzycznych, doniosłość osiągnięć Habilitanta jako pedagoga zasługuje na uznanie. Zdecydowana większość tych sukcesów to efekt pracy Pana Donata Zamiary w szkołach muzycznych I i II stopnia. Tylko trzy wyróżnienia na konkursach ogólnopolskich to sukcesy studentów prowadzonych

i współprowadzonych przez Habilitanta:

1.V Ogólnopolski Turniej Wiolonczeli i Kontrbasu, Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – Aleksandra Jazgarska (AM w Poznaniu) – wyróżnienie. (2024),

2.XI Ogólnopolski Konkurs Kontrabasowy im. A.B. Ciechańskiego – Marcin Rybiński (absolwent UMFC w Warszawie – student dzielony) – wyróżnienie (2023),

3. XI Ogólnopolski Konkurs Kontrabasowy im. A.B. Ciechańskiego – Jakub Zoń (absolwent AM w Poznaniu – student dzielony) – II miejsce .(2023)

4. Około 45 nagród i wyróżnień dla uczniów szkół I i II stopnia, pracujących pod kierunkiem dra Donata Zamiary.

Kandydat za swoje osiągnięcia dydaktyczne został w roku 2020 uhonorowany nagrodą II stopnia przez Dyrektora Centrum Artystycznego.

Ubolewam nad tym, że mając na koncie tak znaczące sukcesy uczniów, Pan Donat Zamiara nie zawarł w autoreferacie choćby kilku słów na temat swojej pasji i talentu pedagogicznego, nie podzielił się refleksją na temat współczesnej szkoły gry na kontrabasie, której jest jakże ważnym przedstawicielem.

Konkluzja

Wysłuchanie wybranego osiągnięcia artystycznego przedstawionego na płycie CD oraz analiza autoreferatu i pozostałej przedstawionej przez Kandydata dokumentacji, skłania mnie do stwierdzenia, że aplikujący do uzyskania awansu naukowego dr Donat Zamiara, w swojej pracy artystycznej, naukowej i pedagogicznej kieruje się głównie intuicją, bez podbudowy merytorycznej i analitycznej jakiej oczekuje się od osoby ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego, potwierdzającego przygotowanie do pracy twórczej i badawczej jako samodzielnego pracownika naukowego.

W mojej opinii jako recenzenta, dokumentacja przedstawiona przez dra Donata Zamiarę jest niestaranna, niekompletna i nie spełnia wszystkich wymagań stawianych kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki, a mianowicie:

1. ma stopień naukowy doktora – wymaganie jest spełnione;
2. posiada w dorobku artystycznym i przedstawił osiągnięcie, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.), płytę CD pod tytułem „3 Pieces form the Last Century for the Double Bass Solo” – wymaganie jest spełnione;

3. przedstawione osiągnięcie artystyczne stanowi znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny – **wymaganie nie jest spełnione**;
4. Kandydat wykazuje się aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, a przedstawioną w dokumentacji działalność można uznać za istotną – **wymaganie nie jest spełnione**.

Wobec powyższego **moja opinia w sprawie nadania doktorowi Donatowi Krzysztofowi Zamiarze stopnia naukowego doktora habilitowanego jest negatywna**.

prof. dr hab. Urszula Marciniak-Mazur